

Εκ του Γραφείου κατά των αιρέσεων της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου

Η προώθηση νομοθεσιών υπέρ της λεγομένης “ευθανασίας”, βρίσκεται ψηλά στην ατζέντα των δυτικών κυβερνήσεων, αφού ολοένα και περισσότερες χώρες της Δύσης υιοθετούν τέτοιους νόμους επιχειρώντας με αυτόν τον τρόπο να την αναγνωρίσουν ως “δικαίωμα”. Σε αυτόν τον κατάλογο χωρών ίσως προστεθεί και η Κύπρος, με τις συζητήσεις για υιοθέτηση τέτοιων αντιχριστιανικών νόμων να βρίσκονται στο προσκήνιο, και ο κίνδυνος να ψηφιστεί η σχετική νομοθεσία από τη Βουλή να είναι υπαρκτός.

Η ευθανασία, ετυμολογικά προέρχεται από τις λέξεις “ευ” και “θάνατος”, που κατ’ουσία σημαίνει τον καλό και ανώδυνο θάνατο. Είθισται να αφορά ανθρώπους που πάσχουν από μακροχρόνιες και ανίατες ασθένειες, και εκουσίως επιλέγουν να βάλουν πρόωρο τέλος στη ζωή τους, χωρίς να αναμένουν τη φυσική πορεία ζωής και θανάτου.

Η στάση της κοινωνίας

Ο κοινωνικός προβληματισμός έγκειται στο εάν το δικαίωμα στη ζωή περιλαμβάνει και την αρνητική πτυχή του, δηλαδή εάν κατόπιν συγκατάθεσης του ατόμου ή των οικείων του, η αφαίρεση της ζωής του θα θεωρείται τελικά νόμιμη. Αυτό πρόκειται για μια πλάνη του διαβόλου αφού στην πραγματικότητα, αναφερόμαστε σε φόνο εκ προμελέτης εκ μέρους των γιατρών μέσω της υποβοηθούμενης θανάτωσης του

ασθενούς αλλά ή/και της αυτοκτονίας εκ μέρους του ίδιου του ασθενούς.

Ακόμη και μέρος της ιατρικής κοινότητας είναι αντίθετο με τη νομιμοποίηση της ευθανασίας, καθώς θεμελιώδης αξία στην ιατρική είναι η προάσπιση της ανθρώπινης ζωής και η προσπάθεια για έναν ανώδυνο θάνατο, με σκοπό όμως πάντα την αποτροπή του. Άλλωστε και ο ίδιος ο “όρκος του Ιπποκράτη” που δίνουν οι ιατροί σε όλο τον κόσμο, αναφέρει χαρακτηριστικά: «Και να μη δώσω ποτέ σε κανένα, έστω κι αν μου το ζητήσει, θανατηφόρο φάρμακο, ούτε να δώσω ποτέ τέτοια συμβουλή».

Η θεολογική θεώρηση

Αυτές οι αποτρόπαιες πράξεις καλύπτονται τεχνηέντως από ένα μανδύα “φιλανθρωπίας” σε ανθρώπους που υποφέρουν, ενώ όχι μόνο δεν συνιστούν ένδειξη ανθρωπιάς αλλά καταργούν την ενέργεια της Πρόνοιας του Θεού στη ζωή μας και το σχέδιο που έχει για τη σωτηρία μας. Η άρνηση του Θεού σε αυτή τη ζωή καταδικάζει τον άνθρωπο να ζει μακριά από τον Θεό και στην αιώνια ζωή, ως αποτέλεσμα της δικής του ελεύθερης επιλογής να αρνηθεί την εφαρμογή του θελήματος του Θεού στη ζωή του.

Η Εκκλησία μας δεν υποστηρίζει καμιά μορφή ευθανασίας, σε καμία περίπτωση και για κανένα λόγο. Η ζωή είναι ένα πολύτιμο και θεόδοτο δώρο. Ο Θεός μας έδωσε αυτό το δώρο και κανείς άλλος παρά μόνο Αυτός γνωρίζει πότε θα μεταβούμε από αυτήν τη ζωή, στην αιώνια ζωή, “Εάν τε οὖν ζῶμεν εάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν” (Ρωμ. 14, 8). Αυτός είναι ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, παρά τις προωθούμενες ουμανιστικές αντιλήψεις ότι ο άνθρωπος είναι αυτός που αποφασίζει για την ζωή του. Το σώμα μας είναι “ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός” (Α’ Κορ. 6, 19) και καθήκον μας είναι να το φροντίζουμε και να το σεβόμαστε.

Η ευθανασία μέσα από τα μάτια του παράλυτου μοναχού

Ας ακούσουμε, και κυρίως οι άνθρωποι που βασανίζονται από ανίατες ασθένειες, τί έχει να μας πει στο θέμα της ευθανασίας, ο μοναχός Σωφρόνιος που βρίσκεται, για σχεδόν 2 δεκαετίες, μονίμως σε ένα κρεβάτι παράλυτος σε όλο του το σώμα, μπορώντας να κινήσει μόνο τα μάτια του, καθώς πάσχει από αμυοτροφική πλευρική σκλήρυνση (ALS):

“Η ζωή είναι ένα δώρο του Θεού προς όλους μας. Το καταλαβαίνω αυτό καλύτερα από ποτέ, τώρα που είμαι στο κρεβάτι. Κανείς μας δεν ήρθε στην ζωή με τη θέλησή του, οπότε πώς μπορείς να δώσεις ένα τέλος στη ζωή σου, αφού στην ουσία δεν σου ανήκει; Αυτό κατά τη γνώμη μου είναι το πρόβλημα της εποχής. Καλλιεργεί στο σύγχρονο άνθρωπο, έναν εγωκεντρικό τρόπο ζωής, αποκομμένο από το κοινωνικό σύνολο, από την οικογένεια, τη γειτονιά, την πατρίδα με αποτέλεσμα να θεωρούμε ότι είμαστε ανεξάρτητοι, αυτοκινούμενοι σε αυτόν τον κόσμο. Νομίζω είναι λάθος θεώρηση της ζωής, που οδηγεί τον άνθρωπο της εποχής μας, από την αυτοθέωση στην αυτοκτονία. Καταλαβαίνω ότι δεν θέλει ο ασθενής να γίνει βάρος

στους άλλους ή δεν θέλει τους αγαπημένους του, να τον βλέπουν να υποφέρει. Είναι πολύ ταπεινωτικό, το ξέρω πολύ καλά, αλλά ο ταπεινός έχει την Βασιλεία του Θεού, όχι ο εγωιστής.”

Επίλογος

Πλήθος των αγίων μας ετελειώθησαν, βασανιζόμενοι σε ολόκληρη τη ζωή τους από ανίατες ασθένειες, όπως και ο σύγχρονος μας άγιος Νικηφόρος ο Λεπρός. Η υπομονή και η καρτέρια στους πόνους και τις δοκιμασίες στο όνομα του Κυρίου, λογίζεται ως μαρτύριο και γίνεται το εισιτήριο μας για την Ουράνιο Βασιλεία. “Ἡ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται” (Β’ Κορ. 12, 9) λέει ο Απόστολος Παύλος.

Για τον χριστιανό δεν υπάρχει απόγνωση και αδιέξοδος. Καλούμαστε να βιώσουμε το μεγαλείο της Ορθοδοξίας, διότι μόνον έτσι, με τη ζωντανή μας πίστη, θα έχουμε τη δύναμη με τη χάρη του Θεού, να ξεπεράσουμε οποιαδήποτε επίγεια δυσκολία. Να προσευχόμαστε στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό, στην Παναγία και στους αγίους μας που υπέφεραν το κάθε πειρασμό και βάσανο για την αγάπη τους στο Θεό. Το ίδιο θα μπορούσαμε να κάνουμε και εμείς, αν χρησιμοποιήσουμε τα φάρμακα της Εκκλησίας: την ιερά εξομολόγηση, τη μετοχή μας στα μυστήρια του Ευχελαίου, της Θείας Ευχαριστίας και εν γένει στις ιερές ακολουθίες, τη μελέτη μας στους βίους των αγίων και της Αγίας Γραφής. Ένας είναι ο σκοπός του ανθρώπου, να εισέλθει τελικώς στον Παράδεισο “ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος”.

Με ἐν Χριστῷ ἀγάπη
ἐκ τοῦ Γραφείου κατὰ τῶν αἰρέσεων
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πάφου

[Πηγή](#)